

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Ove Ovesen Fabricius

Citation: Ploug, Carl: "Ove Ovesen Fabricius", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid67646.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ove Ovesen Fabricius.

Et Led er bristet i vor Broderkjæde,
En trofast Kæmper falden af vor Hær;
Et Hjerte, som for Venners Sorg og Glæde
Slog varmt og kærligt, banker ikke mer;
Et rigt, et sommerfrodigt Liv, der died
Sin Fylde af Naturens sunde Bryst,
Til evig Slummer, evig Ro er viet,
Og svulmer aldrig mer af Ungdomslyst;
En Aand, der barnlig var og from og blød,
Er vendt tilbage til sit Ophavs Skød.

For Frihed gløded han, han vilde grundet
Dens vide Tempel paa den trange Jord;
Nu jubler han, af ingen Lænke bundet,
Sin Sejershymne blandt Serafers Kor.
Dybt i hans Sjæl stod Kjærligheden prentet,
Og virkeligt blev Tankens Billed nys;
Ham Livets Glæde, Livets Lykke ventet,
Da rakte Døden ham sit Brudekys.
Men hist hans Kjærlighed igjen opstaar,
Hos Gud den blomstrer i en evig Vaar.

130

Farvel, vor tabte Broder! vi Dig lægge
Til Hvile i den stille, lune Jord;
Med bløde Bolstre Vaaren Dig skal dække,
Og strø derover sine Blomsters Flor!
Farvel og Tak! fordi Du tro har været
Til Trøst for hvert et sorgfuldt Sind beredt!
Tak for hver venlig Tanke, Du har næret!
Tak for hver Fryd, der smelted os til Eet!
Dit Minde trygt skal gjemmes i vort Bryst,
Til vi gjenses paa Evighedens Kyst!